

TRITON

Časopis Konzervatoře v Teplicích

Září 2/2009
Ročník I.

Milí čtenáři,

v poslední době se školou rozezněla věta „Tak co časopis?“ Číhala na nás na chodbách, ve sborovně, v jídelně, v hospodě; všude. Ti nejzapálenější mi ji říkali místo pozdravu - marně jsem zkoušela dělat, že je nevidím, a chodit na chodbě jinudy - a když už mi bylo káravým „časopis!“ předáno i maturitní vysvědčení, začaly jsme s přípravami druhého čísla.

Pak jsem se zasekla na úvodníku. Chtěla jsem uvést článek spoluredaktorky Péti o tichu v hudbě. Připravovala jsem si téma - Cageova skladba 4'33" ze samého ticha a absurdita jejího provedení. Byla jsem té absurdity opravdu plná: nastoupený orchestr, který nehraje, zalidněný sál, který tomu tleská, skladatel, který nic nesloží, skladba, která nezní... Ale za touto směšnou absurditou (ano, to všechno jsem tam chtěla vyličít!) se postupně objevovala absurdita jiná, hlubší a smutnější. Že by to ticho jinak nezaznělo. Že se muselo napsat. Že ze sebe - v konkurenci nepřetržitých hudeb - muselo také udělat hudbu, aby se vůbec prosadilo; a proč hudba bojuje proti hudbě a jestli je možné, že potřebujeme víc prázdnoty... Ale seděla jsem u toho každý večer - naprázdno - a napsat to prostě nešlo.

Přes úvahy o prázdnotě a tichu jsem se dostala zpět k onomu mně tak známému „Tak co časopis?“ Představila jsem si, jak prodáváme svazky prázdných stránek. Konzervatoristé si je kupují, dlouze do nich o samotě hledí a meditují. Po chodbách se ozývá: „Už jste četli to nový číslo? To je nádhera!“ A navíc - navíc by to vyšlo včas...

Zatím jsme to neudělaly. Snad někdy příště. Až budou vzduchem poletovat přebytečná slova a lidé přestanou mít co říct. Nějak by mi ale bylo našeho vzdorovitého a nedochvilného Tritonu líto.

Přeji vám málo zvuků navíc a mnoho trpělivosti v čekání na další číslo.

Markéta Vlková

Markéta Vlková

Po slavnostním ukončení školního roku 200X/200Y se všichni studenti v euforii (a někteří s kocovinou po každoročně opakovaném „Písečáku“) vytráti ze škamen a rozprchnou se na prázdniny. Ani já nezůstávám pozadu, samozřejmě mám už dávno sbaleno a čekám jen na odvoz... „Tak další rok za námi, vid?“ ptá se spíš řečnický maminka. „Jo, jo...“ odpovím a v duchu si říkám no, to jo, a další dva před námi. Musím nacvičit etudy, Bacha, přednesy... to bude zas práce. Ale program mám tentokrát opravdu povedený, dám si jen chvíli pauzu a po dovolené se na to vrhnu, to bude super.

Ale jak to tak bývá, plány jsou od toho, aby nevycházely, respektive se nedodržovaly. A tak, jako správná studentka konzervatoře, která má v září nastoupit do pátého ročníku, odjíždím k moři zotavit se po náročném maturitním roce. A říkám si, jak je to prima, si konečně taky můžu alespoň na chvíli vydechnout. Po návratu chci začít pořádně cvičit, ale... Plánujeme s kamarády další akce, a tak místo cvičení sedím spíš u počítače a na internetu sháním informace, kam že to vlastně pojedeme. A cvičení je stále tak trošku na vedlejší koleji. Samozřejmě, že mi to občas nedá a alespoň na chvíli jdu k nástroji ulevit svému svědomí: „Dobry, tak dneska jsem si pocvičila alespoň tu hodku, to je prima... Zítra si zase naložím víc.“ Jenže - určitě by mi každý (kromě „nadlidi“ ti cvičí denně několik hodin i o prázdninách) dal za pravdu další den to nějak nevyjde, pak jedu s rodiči na chalupu, abych jim alespoň trošku pomohla se zvládnutím

našich velkých pozemků, protože ta potvora tráva roste jako z vody (aby taky ne, když skoro celý červenec přšelo). Po návratu už začínám balit věci na další plánovanou akci... „Tak a v srpnu se do toho opravdu pustím,“ říkám si během cesty do Tramtárie. Po návratu ale zase nějaké ty povinnosti k rodině a přátelům a tak se ke cvičení dostanu až v posledních několika týdnech - no, několika, lépe řečeno třech týdnech.

Poslední neděli o prázdninách už balím a připravuji si věci, které povezu do Teplic, abych ten nastávající rok v pohodě přežila. Hlavně noty, metronom a další nezbytnosti, taky nějaké to jídlo, protože ačkoliv je prý hladový muzikant nejlepší muzikant (fakt nechápu, kdo tuhle blbost vymyslel... jak má člověk hrát, když mu kručí v žaludku), člověk něco jíst musí.

Na poslední chvíli doběhnu na vlak a během nekonečné cesty mě hryže svědomí, že místo toho, abych se na to vrhla, jak jsem si naplánovala, jsem byla pořád někde v čoudu. Ale na druhou stranu si říkám, že za tu maturitu si trochu odpočinku přeci zasloužím a že to není fér - co je to za prázdniny, když se pořád musí cvičit, i když zrovna nechodíme na hodiny, ani nehrajeme na koncertech (je přeci okurková sezóna). A tak se vnitřně uklidňuji, že ten tlak kolem žaludku a nespavost díky nervům jsou fakt docela zbytečné... No jo, muzikanti prostě žádné pravé prázdniny nemají. A to je docela škoda... Přece bychom si trochu odpočinku za tu dřinu zasloužili... Nebo snad ne?

-MK-

Když za mnou hlavní redaktorka přišla s nápadem psát o koncertě, co se konal

1. září za intrem, nevěděla jsem, co si s tím počnu. Tenhle žánr totiž nepatří mezi ty, co poslouchám nebo kterým rozumím. Ale na druhou stranu i laik jako já může mít různé postřehy. Jak už jsem napsala, koncert se konal v úterý 1. září na hřišti za intrem. Kdo chtěl tu slávu vidět a slyšet, musel zaplatit vstupné 20 Kč nebo vejít zadním vjezdem pro auta :-). Jindy rádo by fotbalové hřiště se změnilo v místo pro konání velkého festivalu teda aspoň mi to tak připadalo, když jsem viděla svoje spolužáky, ale i úplně cizí lidi, jak se válejí po dekách nebo jen tak postávají před pódiem.

Na program byla nejdřív kapela **Faces are**

fiction, po ní **Headline** a zlatý hřeb večera - **StrayShoti** a **Sedmá vlna**. Očividně udělali velký dojem, a to ještě nezačali ani pořádně hrát hned se okolo stage sletěly skupiny fandů, takže ten, kdo se držel stranou, neviděl nic kromě poskakujícího davu a tanečků Štěpána Šindeláře :-). Ale jak znám své spolužáky Vojtu Šeminského, Marka Mrvíka a Luboše Vágnera, určitě to tam „rozbalili“. Myslím, že budu mluvit za všechny, když řeknu, že se těšíme na další takový koncert!

-NM-

Mám naši školu rád

Rozhovor s ředitelem Mgr. Milanem Kubíkem

1. Jak se liší Váš pohled na teplickou konzervatoř z pozice studenta a ředitele?

Pokusím se na to zprvu odpovědět poněkud obecněji. Myslím si, že pohled na jakoukoli věc je dán vztahem a pocíťovanou mírou odpovědnosti k té věci. Uvedu příklad. Rodič „vidí“ své dítě, ke kterému má určitý vztah a odpovídá za jeho výchovu, určitě jinak, než jak jej „vidí“ náhodný kolemjdoucí, který k němu vztah nemá a za jeho výchovu neodpovídá. Tedy ještě jednou: „pohled“ na jakoukoli věc je dán vztahem a pocíťovanou odpovědností k tomu, na co se „díváte“. Když jsem byl žákem, formoval můj „pohled“ na školu pocíťovanou odpovědností za své vzdělávání (chtěl

>> V životě mě zajímá strašně moc věcí, které bych se rád naučil nebo se o nich alespoň více dověděl. Možná, že proto přeskakuji z jednoho do druhého... <<

jsem být úspěšný a ne se nechat vyhodit nebo školu opustit) a také vztah ke škole, kterou jsem považoval za instituci, kde se mohu od učitelů něco naučit. Jako učitel jsem převzal odpovědnost za vzdělávání a výchovu mnoha žáků, ke kterým jsem si vytvořil vztah. Tím byl dán také můj „pohled“ na školu. V případě ředitele (a samozřejmě i ostatních vedoucích pracovníků) je „pohled“ na školu podstatně širší. Funkcí člověk přebírá řadu odpovědností a musí si vytvořit mnoho vztahů. Problémů k řešení, nutností rozhodování a samotných oblastí řízení (jakými jsou ekonomika školy, lidské zdroje, pedagogický proces, podmínky pro vzdělávání atd.) je mnoho. Stojí za to zdůraznit, že vztahy a s nimi spojená odpovědnost se v životě vyvíjí, a tak se mění i „pohled“ na různé věci.

Je jasné, že pohled studenta a ředitele školy musí být zákonitě odlišný. Co je tedy může spojovat? Je to krásný vztah ke škole, k žákům, spolužákům, učitelům a kolegům.

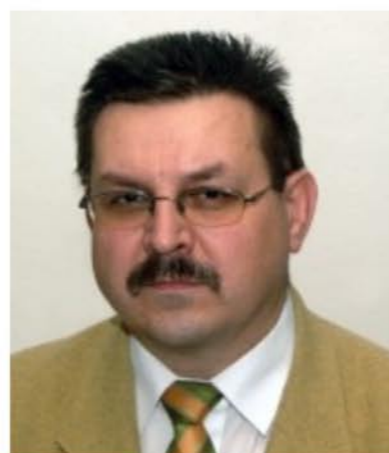
2. Co Vám funkce ředitele přináší a jaká má naopak úskalí?

Mám naši školu rád a rozhodl jsem se (už před mnoha lety) věnovat jejímu rozvoji (a doufám i

rozkvětu) z pozice a možností ředitele svou energii, čas a schopnosti. Ale vše na světě má svůj rub a líc. Každým ziskem něco ztrácíte a naopak, ztráta vám někde jinde přináší zisk, byť jen například v podobě zkušenosti. Nad tím, co mi práce ředitele přináší, moc nepřemýšlím. Prostě ji konám. A stejně se nezabývám jejími úskalími. Mohlo by mě to zbytečně paralyzovat. Naučit se žít s jistou mírou nejistoty je těžké, ale nutné.

3. Jak se za tu dobu, co jste ředitelem, změnili studenti?

Myslím si, že se částečně změnili, protože se změnila i vnější podmínky. Já jsem studoval na Konzervatoři v Teplicích v 70tých letech, a to byla jiná doba, jiné možnosti a perspektivy. Ale přesto - na konzervatoř se hlásí ve velké většině uchazeči, kteří se chtějí v životě hudbou profesionálně zabývat, a to je velké plus. V tomto ohledu se nezměnilo nic. Vždy byli studenti s větší či menší

mírou talentu a také píle. Odpovědnost za to, co si ze studia žáci odnesou, leží na nich. Musí moc a moc chtít. Mluvím často o tom, aby nepromrhali čas a příležitost, která jim byla dána. Mám mladé lidi rád a všem tu držím palce.

4. Co Vás v mládí přimělo k tomu, abyste se věnoval hudbě, a proč jste si vybral právě akordeon?

Přišlo to samo díky rodinnému prostředí. U nás se hodně zpívalo a hrálo. Rozhodl jsem se, že půjdu na konzervatoř, hned jak jsem zjistil, že taková škola existuje. To bylo již asi v 5. třídě základní školy. V tomto rozhodnutí mě upevnily také úspěchy, kterých jsem jako žák hudební školy (tehdy LŠU) dosáhl. Akordeon jsem si vybral pod vlivem táty, který na harmoniku hrál. Ale až daleko později jsem přišel na to, jak zajímavý nástroj to je a jaké mimořádné výrazové prostředky má. Přirostl mi k srdci. Škoda, že dnes již na něj nehraji. Ale to je jiná kapitola. Na konzervatoři jsem také studoval hru na klarinet. Od počátku jsem se zaměřoval na dráhu učitele hudby.

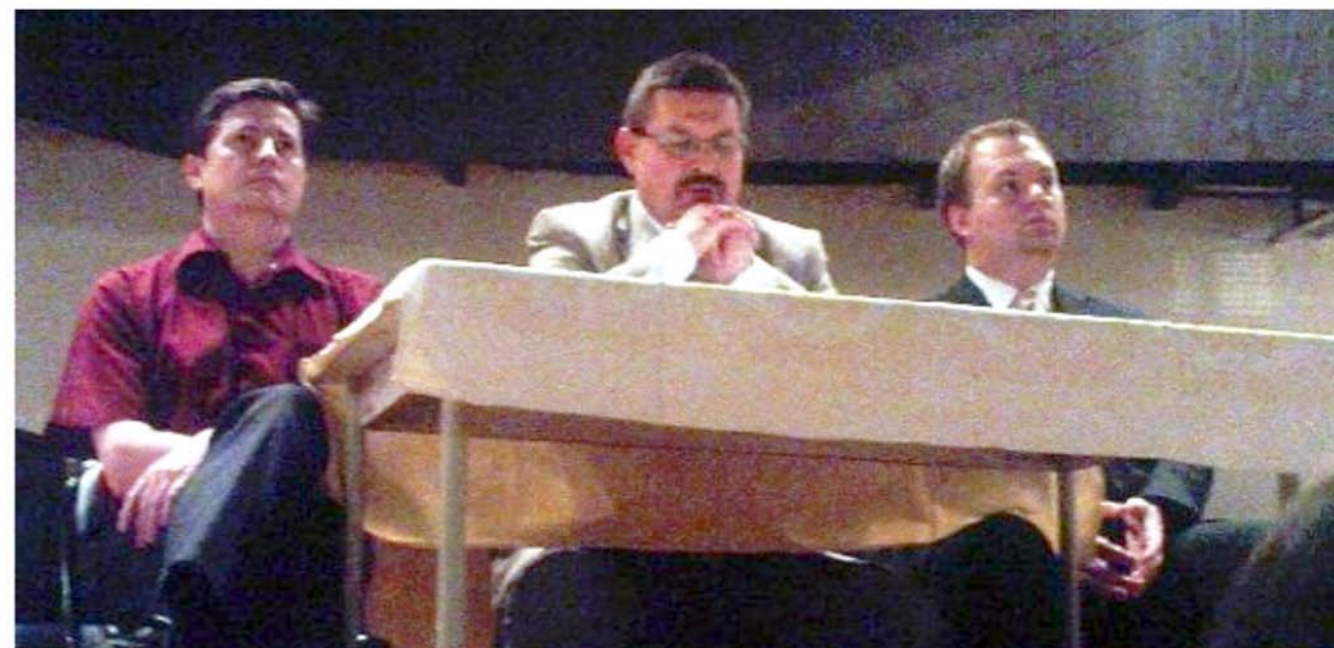

Foto Petr Hora

5. Jakého hudebního skladatele máte nejraději (případně proč)?

Těžká otázka. Spíše než jméno nějakého skladatele bych chtěl zdůraznit, že mě oslovuje především samotná hudba, kterou autoři napsali. A v podstatě je jedno, kdo to byl, v jakém stylu psal, v jaké formě, jakou technikou a pro jaký nástroj, soubor nebo orchestr byla skladba zkomponována. Zajímá mě hudební myšlenka, výstavba skladby, ale především expresivita výrazu. A to už jsme u interpretace, kterou zde kromě techniky studujete a na které nesmírně záleží. Mám vztah také k hudbě současných, tzv. moderních autorů.

6. Jaký hudební styl kromě vážné hudby se Vám líbí?

Říká se (a já si myslím, že to je pravda), že hudba, kterou člověk poslouchá v období dospívání, ho zasáhne na celý život. Já byl zasažen tehdejší rockovou scénou, psychedelickou hudbou, poslouchal jsem tzv. art-rock, fusion, experimentální hudbu atd. Kapely a hudebníky nebudu jmenovat, mnohým z vás by to už nic neřeklo. Oslovovala mě především (a snad i výhradně) uskupení s výraznými party klávesových nástrojů. V 70tých letech šlo o zvuk varhan Hammond, el. piáno Fender nebo Hohner Clavinet D6 a další, ale v tzv. nonartificiální hudbě to byl i výrazný nástup nových nástrojů - syntezátorů. A to mě uchvátilo. Jako hobby mě to zajímá dodnes. Na hudebním stylu tolik nezáleží.

7. Jak nejraději trávíte volný čas?

Bohužel, mám pocit, že snad volný čas ani nemám. Nějak se mi téměř vše změnilo na povinnosti - co je třeba udělat, zařídit, nastudovat atd. Ale po pravdě. V životě mě zajímá strašně moc věcí, které bych se rád naučil nebo se o nich alespoň více dověděl. Možná, že proto přeskakuji

z jednoho do druhého a mám různá období, kdy se něčemu věnuji více (např. překladům různých manuálů, ovládnutí SW, skladbě atd.), ale pak mě zase „převálčuje“ něco jiného. Rád bych si našel čas na procházky nebo jízdu na kole. Musím s tím začít! Dříve jsem pravidelně plaval a cítil se výborně, ale už je to dávno.

8. Čeho byste v životě ještě rád dosáhl?

Já mohu mít ambice přiměřené mým schopnostem, možnostem, hodnotám a zkušenostem. Víím, čím nikdy nemohu a nechci být, a víím, co mohu na sobě a ve svém okolí zlepšovat. Chtěl bych, aby lidé, se kterými přicházím do kontaktu, byli spokojeni a aby se všem dařilo dobře. Ale to je obtížně uskutečnitelné, protože záleží také hodně na nich.

9. Jaké je Vaše životní krédo?

Nemám nějaké jedno krédo či oblíbené motto, kterým bych se řídil. Na to jsou život a situace v něm příliš pestré. Na jedné straně se snažím k různým problémům přistupovat aktivně, na straně druhé беру trochu život i jen tak, jak přijde. Některé věci stejně nemohu ovlivnit.

10. Jednu z našich redaktorek by ještě zajímalo, jestli chodíte (nebo jste dříve chodil) na diskotéky?

Ne, na diskotéky (míním tím taneční zábavu s reprodukcí hudby) jsem nikdy nechodil. Ale pokud vás to zajímá, několik let jsem aktivně hrál v taneční kapele tzv. „čaje“, což dříve byly taneční zábavy pro mladé lidi, pořádané v neděli odpoledne.

Děkujeme za rozhovor a přejeme mnoho úspěchu. Redakce časopisu

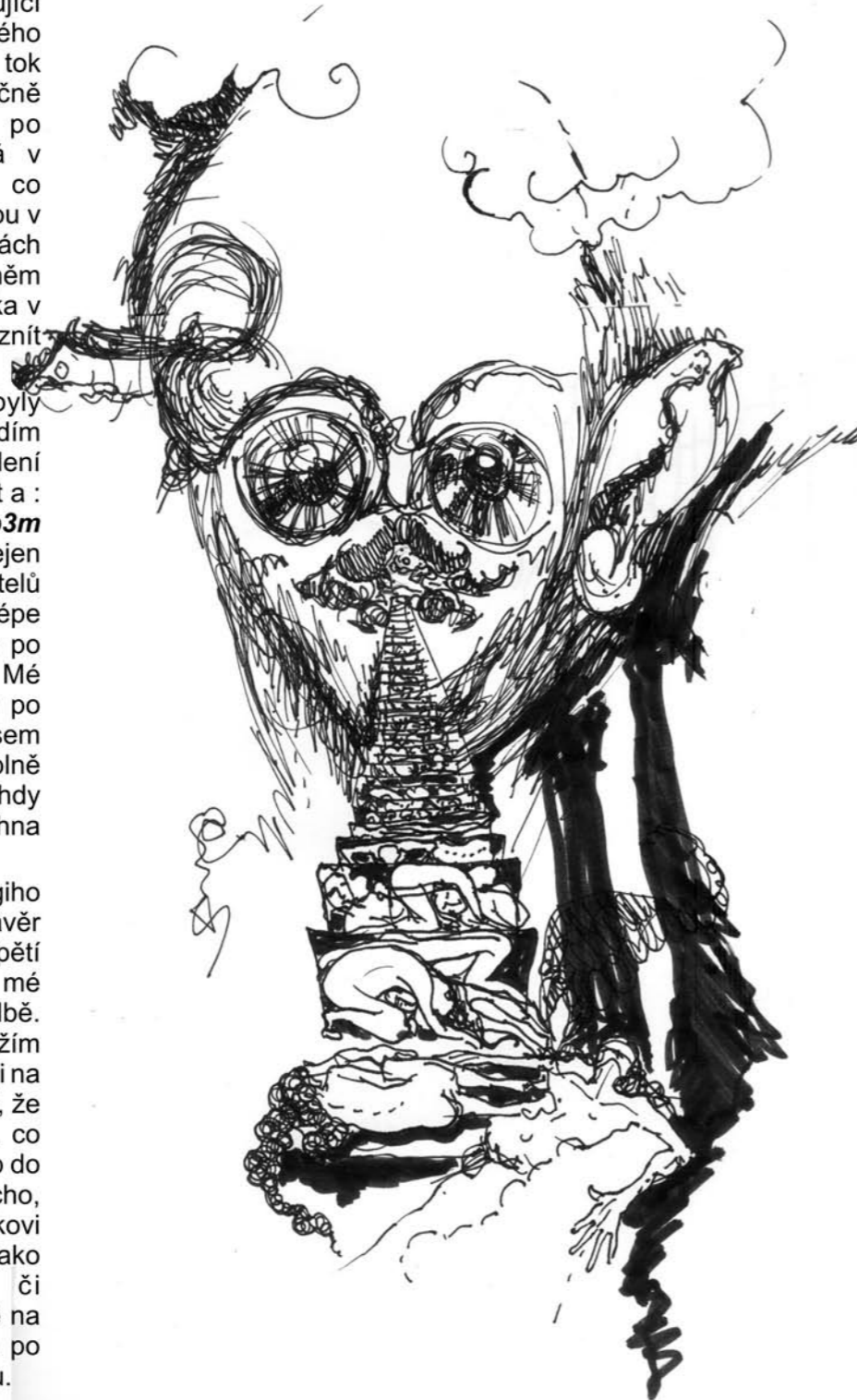
Györgi Ligeti: Dábelství výstup a ticho v hudbě

Asi přede dvěma týdny jsem na internetu narazila na záznam Ligetiho Etudy č. 13 L'escalier du Diable, v překladu Dábelství výstup. Považuji ji za jeden ze svých nejlepších prázdninových objevů. Jestli si vzpomínáte, v minulém čísle Tritonu jsem se dovolávala ticha po skončení Ravelova Bolera a právě u téhle etudy jsem takové ticho našla.

Osobně vnímám tuto skladbu hodně podobně jako elektroakustické kompozice, kde záleží především na zvukomalbě. Etuda je z valné části složitou změti tónů ohraničující akordický střed. Ligeti bohatě využívá celého rozsahu klaviatury a tvoří tak energický tok hudby, která svým charakterem skutečně připomíná Dávla ženoucího se ven po pekelných schodech (l'escalier znamená v doslovném překladu schodiště). Poté co klavírista dohraje poslední tóny, pravou rukou v nejvyšších a levou rukou v nejnižších polohách klaviatury, následuje dlouhý dozvuk a po něm více než půlminutové ticho, které drží diváka v napětí a zas a znova nechává v každém doznít divoké běsnění klavíru.

Aby předchozí dva odstavce nabyly konkrétní podoby v představě čtenáře, uvádím zde odkaz, na němž lze etudu najít v provedení klavíristy Francesca Libetta: <http://www.youtube.com/watch?v=hqVfp3mOSzE&feature=related> Doufám, že tak nejen upozorním na jednoho z největších skladatelů druhé poloviny minulého století, ale i lépe ozřejmím, proč jsem si tenkrát přála, aby po Boleru nastalo alespoň krátké ticho. Mé představy o tom, jaký pocit vyvolá „ticho po bouři“, se ukázaly být docela přesné. Když jsem poprvé vyslechla Ligetiho třináctou Etudu, úplně mě nadchla. Stejně jako když jsem oheďky pozorovala provedení skladby 4'33" Johna Cage. Sál plný lidí tonoucích v tichu.

Teď už se sice dostávám pryč od Györgiho Ligetiho, ale svým způsobem k jádru věci. Závěr skladby L'escalier du Diable mi v zápětí asocioval ticho Johna Cage a rozšířil mé pochopení týkající se jeho funkce v hudbě. Vezmu-li ticho jako hudební jednotku, složím skladbu, která jím bude protkána, a provedu ji na koncertě před sálem plným lidí, dost možná, že posluchači budou trochu rozpačití z toho, co uslyší. Když doposlechnete Dábelství výstup do konce, možná přijdete tak jako já na to, že ticho, jako velmi intimní prvek, se může divákovi dostat pod kůži přinejmenším stejně účinně jako mnohohlasé akordy ve fortissimu či sentimentální romantická melodie. Nehledě na to, že ticho v dnešním hlučném světě je po náročném dni mnohdy nejkrásnější odměnou.

Sbohem a šáteček...

Anketa s loňskými absolventy

Na konci loňského školního roku jsme se vydaly do chodeb, tříd a Géček naší konzervatoře, abychom vyzpovídaly odcházející absolventy. Položily jsme jim následující otázky:

- 1) S jakými pocity opouštíš školu?
- 2) Co bylo tvé oblíbené místo v budově školy?
- 3) Jaké máš plány do budoucna?

Z četných odpovědí otiskujeme ty, které jsme přes prázdniny neztratily.

Věra Čejková

- 1) S pláčem. Je mi z toho smutno.
- 2) No pódium určitě ne... Oblíbená byla cesta ze šatny na angličtinu - takovej tělocvik.
- 3) Být už konečně velká.

Jan Dočkal

- 1) Se smíšenými.
- 2) Šatna. „Kdo se chce něco naučit, musí do šatny.“
- 3) Švýcarská akademie hudby v Luganu u profesora Řeřichy.

Jan Psohlavec

- 1) Jsem konsternován, jsem rozlítostněn. Proč jsem neopakoval ročník? Proč není přímá letecká linka Karlovy Vary - Teplice?
- 2) Vestibul a záchod pro zaměstnance.
- 3) Asi tady budu studovat tubu... A lesní roh by taky nebyl k zahazení...

Daniel Hutař

- 1) Vesměs s pozitivními. Škola sice měla nějaké mouchy, ale celkově mi hodně dala a byla mi přínosem.
- 2) Třída 202 a pak samozřejmě odpočinkový vestibul.
- 3) Určitě chci dál studovat na vejšce, ještě neznám všechny výsledky z přijímaček.

Petr Hudák

- 1) S uvolňujícími... (chvilu zamyšlení) No, uvolňujícími.
- 2) Chodba před varhanním sálem a vrchní patro Diplomatu.
- 3) Sehnat lidi, s kterými bych chtěl hrát a hrát.

Marie Al-Ashhabová

- 1) Se smíšenými. Po některých lidech se mi bude stýskat, po některých ne... A jsem ráda, že můžu poznávat nové lidi a nové prostředí. Tady se člověk zasekne nadlouho v jednom světě.
- 2) Géčko, jestli se to dá počítat ke škole...
- 3) Nejisté... Nikdy se nevrátit na teplou konzervatoř! (smích)

Roman Kunt (písemně)

- 1) Školu jsem opouštěl se smíšenými pocity. K smutnějším pocitům patří ta fakta, že jsem na škole měl takřka všechny blízké kamarády a už s nimi nebudu nadále v takovém kontaktu jako za dob studia, a k těm o něco radostnějším zase ty pocity, že už nebudu muset poslouchat nějaké neustále kecny a připomínky, nebudu muset plnit povinnosti, které mě nebaví atd... Jednoduše řečeno: budou mi chybět lidé a kamarádi, ale ne systém školy a někteří profesori... ;o)
- 2) Oblíbené místo v budově školy?! Nevím.. asi vestibul ;o))))... popřípadě tělocvična...
- 3) Plány?!.. Podnikat, podnikat, podnikat a splnit si sny... ;o)))).. a díky hudbě a kšeftům okolo se udržovat v kontaktu s blízkými z hudební branže a konzervy... ;O)

Záhada Knotte

Když se na začátku roku roznesla školou zpráva, že Jiří Pakandl již není Jiří Pakandl, nýbrž Jiří KNOTTE, všichni nad tím kroutili nechápavě hlavou. „Co to má znamenat? Kdo je to?“ Nikdo samozřejmě nevěřil povídačce o tom, že si jen změnil jméno. Začala jsem tedy pátrat, kdo je tajemný pan Knotte, a již během prvních dní se ke mně doneslo několik ŠOKUJÍCÍCH informací.

Jistý pan „D“ byl svědkem toho, jak jednoho letního večera vešli do Slávie DVA Pakandlové!!! Má snad Jiří sourozence, nebo dvojníka? Mohl by to být pan Knotte? Ano, tím by se možná vysvětlily i nějaké nejasnosti v rozvrhu pana profesora (například když měl být loni na zkoušce orchestru a zároveň na korepetici).

Ovšem poté se ke mně donesla další zpráva, která mě zaskočila snad ještě více. Jeden nejmenovaný student prohlásil, že viděl, jak pan Pakandl vede sám se sebou dialog. „Bylo to, jako kdyby spolu mluvili DVA lidé.“ říká. Jedná se snad tedy o dvě osobnosti uvězněné v jednom těle, nebo je snad Knotte jen jakousi druhou tvář Jirky Pakandla? Ano, je to možné, nejednou jsme mohli být všichni svědky náhlé změny jeho nálady (například když ještě na hodině harmonie svítil jako sluníčko a na orchestru o necelou půl hodinu později se tak rozčílil, že dokonce UDEŘIL taktovkou prvního violistu).

Je opravdu neuvěřitelné, že člověk, kterého denně potkáváme, může být obklopen takovou záhadou. Ale jak je to jen MOŽNÉ a je to vůbec MOŽNÉ? Tuto otázku jsem položila i světovým špičkám moderní vědy a jejich názory mě OPRAVDU velmi zaujaly.

-LB-

Margarete Wolf

jazykovědkyně,
lexikoložka

Theorie Salvator musicus

Jiří Pakandl a Jiří Knotte jsou pravděpodobně zástupci téhož organického druhu, jenž nazýváme „salvator musicus“. Přehledný slovník moderních výrazů musických, obzvláště pak hudebních (nakladatelství Moderna, Praha 1902, strana 127) druh charakterizuje takto:

„salvator musicus, hudební zachránce druh taxonomicky nezařaditelný, nadpřirozeného prapůvodu. Vnější znaky téměř shodné s rodem homo. Nadlidské dovednosti (ovládati všechny hud. nástroje, zahrát Revoluční etudu v cis moll, býti na více místech současně aj.). Podmínky

1. teorie

Na základě poznatků ze svazku Lidé a buňky je zřejmé, že Pakandl stále existuje. Jeho tělo se pouze binárně rozdělilo, tzn. Pakandlův organismus se prodloužil na dvojnásobnou délku. Počala replikace DNA po celém těle a zároveň uprostřed vzniklo septum neboli přehradka ze dvou membrán. V tuto chvíli se Pakandl zřetelně rozdělil na dva kusy a počalo zaškrcování membrán. Po krátkém procesu vzniklo sesterské tělo Knotte. Je to výjimečná situace, ale je to tak.

2. teorie

Je tu však i jiná možnost. Nacházíme ji v raném vývoji vesmíru - ve velkém třesku. Už od tohoto okamžiku bylo jasné, že vznikne ne jeden, ale dva stejní živočišní druhové. Pokud zkombinujeme teorii relativity s pozorováním galaxií - vzdalujících se od sebe díky velkému třesku - můžeme odvodit stav vesmíru v minulosti, ale i v budoucnosti. Počáteční gravitační singularita dala vzniknout

výskytu: nebezpečí hudební katastrofy, nepřipravenost umělců, přemíra stressu. Funkce: záchrana presentace vlastní účastí.“

Nejde tedy o lidskou bytost, nýbrž o substanci vsublimovanou z existenční podstaty bytí, jež umožňuje transformovat platónskou ideu „hraní bez průšvihů“ do skutečného jsoucna. Problémem jest, že jedna taková substance na konservatoři nestačí. Zástupy nenaučených rostou. Zhmotnivší se Knotte zachraňuje též - avšak, musikanti, kolik substancí ještě bude museti dorazit, aby průšvihů nebylo? Což třeba cvičiti?

Theorie úniku

Dle této teorie, již zastávají především vyznavači psychologicko-deduktivních směrů filosofických, jsou pojmy Pakandl a Knotte označením pro jedno a totéž jsoucno. Jde o Jiřího invencí napěchovaného, avšak povinnostmi a časem ubíjeného. Dříve, jsa Pakandlem, řídil se v neustálém spěchu za ušlechtilým smyslem životním, za Hudbou a Sny, a zároveň však sloužil Velkému Chronu (dle moderního názvosloví též Velkému Času), jenž nutně znamenal termíny, pravidelnost, výuku ve škole, falešnost zpěvu chorálního dvakrát týdně a sputanost uměleckou. V tzv. bodu zvratu, kdy tíha rozporu únosnost přesáhla, změnil umělec identitu svou (Knotte) a v anonymitě unikal. Před čím? Před konvencemi a nudou života usedlého. Ač Velký Chronos vždy jej provázel, Pakandl/Knotte práci mu zázračně odváděl - na chvíli poslední.

-MV-

Susanne Geroy

bioložka, astrofyzikálka

záhadné, tzv. temné energii, která produkuje temnou hmotu, což je 90% hmoty ve vesmíru. Z toho je naprosto jasné, že některé organismy vyprodukují dva a více dvojníků. Proto by nás dvojník Knotte neměl vůbec znepokojoovat. Otázka však zní, proč zrovna Knotte? Odpověď budeme muset hledat ve hvězdách.

-ZH-

Nezapomeňte také navštívit školní akce. Již od září jsou vám dveře otevřeny na hudebních seminářích jednotlivých oddělení:

Pozvánky na semináře slouží pro pobavení a osvěžení zaběhnutého stereotypu. Měly by být brány s nadhledem. Přesné informace naleznete na: <http://www.konzervatorteplice.cz/dokumenty/>

-VS-

Vytvořme společný program z hudby nejen klasické a zavzpomínejme na naši spolužačku a kamarádku Milenu Tourkovou. Možnost přihlášení na nástěnce sboru.

Dovolujeme si Vás pozvat na

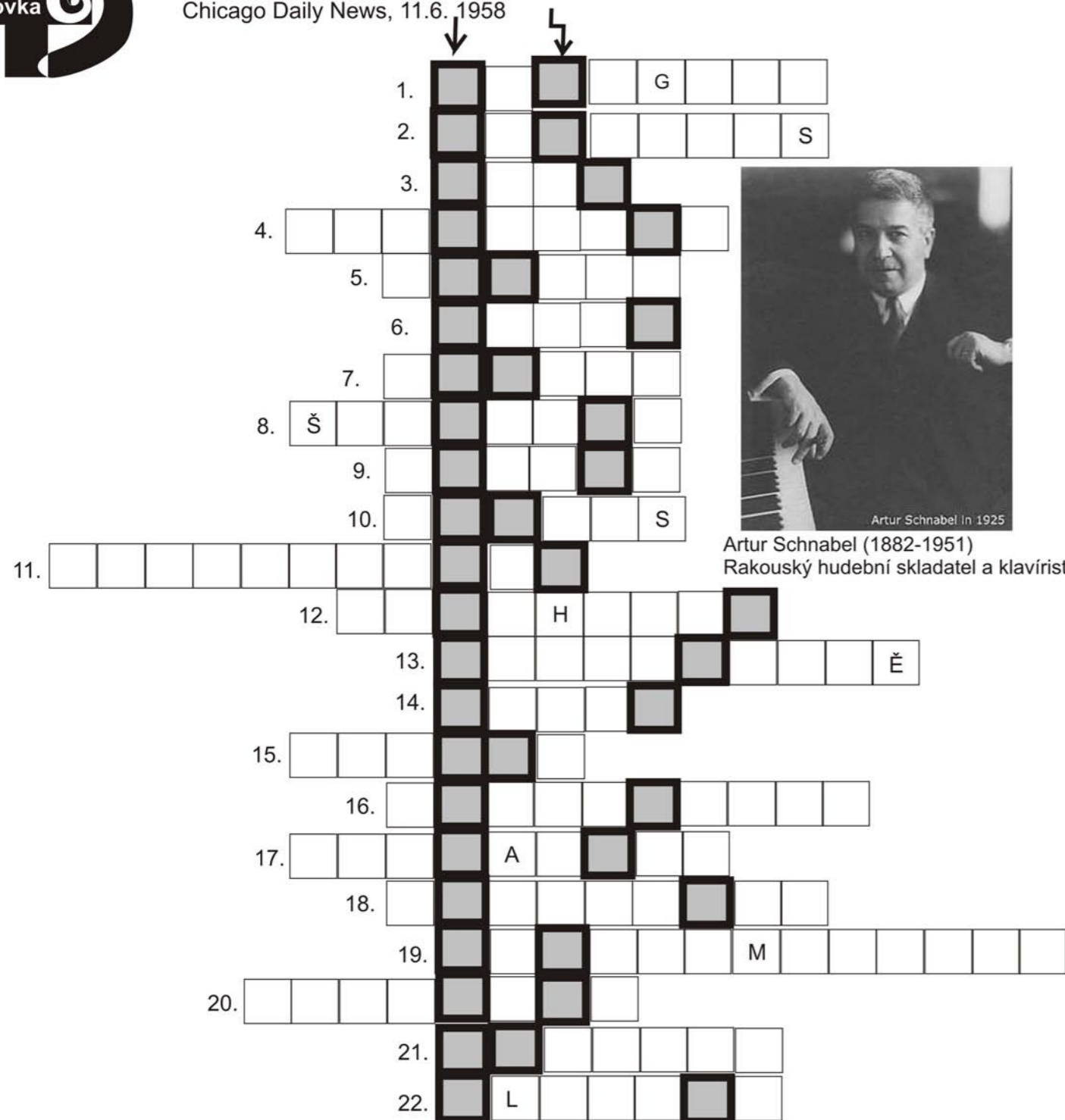
KURZY (nejen) LIDOVÝCH TANCŮ

Lekce se konají v tělocvičně Konzervatoře v Teplicích

- Přijďte se trochu uvolnit, vyblbnout, zatančit si a naučit se něco nového!
- kurzy pod vedením lektorky Mileny Knajblové, kvalifikované ze ŠFT Praha (oprávnění k vedení tanečních kurzů a skupin všech věkových kategorií), se zkušenostmi z folklórního souboru Jizera, Liberec
- různá náplň jednotlivých lekcí, které jsou obsahově a tematicky odděleny
- účastnický příspěvek je ryze dobrovolný (podle hesla „Co nám dáte, to vemem“)
- s sebou potřebujete jen něco pohodlného na sebe, v čem se Vám bude dobře cvičit a tančit (tepláky, dívkám doporučuji širokou sukni ke kolenům) a na nohy buď cvičky, nebo jakékoliv „kecky“ event. balerínky s měkkou podrážkou

Těšíme se na Vás!

Artur Schnabel (1882-1951)
Rakouský hudební skladatel a klavírista

1. Opera Carla Orffa (z r. 1949) v řecké mytologii je dcerou thébského krále Oidipa
2. Hudební skladatel (1163-1190) tzv. Notredamské školy. Autor první verze sbírky Magnus liber organi
3. Literární odborně publicistický žánr středního či kratšího rozsahu/ úvaha na určité téma
4. Autor opery s třemi verzemi předeher (Fidelio)
5. Drnkací strunný nástroj (zpravidla 6ti strunný)
6. Anglický klavír
7. Starý tanec vznešeného charakteru. Utvořil spolu s gagliardou základ barokní suity.
8. Tradiční japonská bambusová flétna sloužící k meditaci (psáno česky)
9. Symfonie Josefa Suka z roku 1906/ Anděl smrti
10. Oslavná píseň
11. Hudební směr, jehož představitelem je např. W. A. Mozart

12. Pravé jméno egyptského faraona Achnatona
13. Amoroso
14. Druhé jméno Tchaikovského
15. Smetanova symfonická báseň z cyklu Má vlast, poslední část
16. Příjmení italského hudebního skladatele (1567-1643), jednoho ze "zakladatelů" opery (Ariadna, Orfeus...)
17. Opera Antonína Dvořáka (1899)
18. Notový zápis vokálních, instrumentálních a vokálně-instrumentálních skladeb (jednotlivé hlasy jsou seřazeny dle stanovených pravidel)
19. "hudební okamžik"
20. Jednoplátkový dřevěný dechový nástroj
21. Italsky volně (krokem)
22. Franský král (481-511) z rodu Merovejců, který sjednotil všechny Franky pod svoji vládu a je proto považován za zakladatele Franské říše

**Nina Markovičová
vystřídala absolventku
Elišku Bublíkovou**

OMLUVA

Ve článku z prvního čísla časopisu Triton „Byla jsem u toho, aneb Malý princ pohledem ze všech stran“ uvedla autorka chybně Petra Horu jako „autora hudebních úprav“. Petr Hora je autorem originální hudby. Omlouváme se za chybný termín a ujistíme čtenáře, že se podobné omyly pokusíme neopakovat.

Vaše redakce

redakce časopisu:
šéfredaktorka: Markéta Vlková
redakce: Lucie Bublíková
Zuzana Hrdinová
Milena Knajblová
Petra Machková
Nina Markovičová
Zdeňka Tomášová
Pavlína Trakalová
grafik: Vendula Svobodová

**Pochvaly, stížnosti, připomínky,
cokoliv, co nám chcete sdělit,
pište na naši mailovou adresu.
Do předmětu napište heslo redakce.**

Nejezte nad klaviaturou! Ty salámy se z toho pak těžko vybíraj...